

se také této úpravě podrobiti. Prvý soud nebyl povinen se řídit dle § 41 c. ř. s. a tudíž také ne advokátním tarifem a jsou výtky žalované strany, v této příčině činěné, bez podstaty.

Byl-li tedy závazek k náhradě nákladů sporu ujednán smírem mezi stranami a nerozhodoval-li nalézací soud podle § 52 c. ř. s. v napadeném usnesení o závazku k náhradě nákladů a byla-li žalovaná strana ujednaným smírem zavázána k náhradě nákladů žalující strany nejen co do důvodu, nýbrž také co do výše útrat, není rekurs odůvodněn a nebylo mu vyhověno. Dr. Frydrych.

Z judikatury nejvyššího správního soudu ve věcech administrativních.

Nárok na důchod invalidy, jemuž byla odňata trafika dříve mu propůjčená, jest od doby odnětí posuzovati podle předpisu § 2 požitkového zákona.

V důsledku toho je pro vyměření důchodu na rok, následující po odnětí trafiky, rozhodný příjem, který měl válečný poškozenec v kalendářním roce předchozím, kdy ještě trafiku měl. Do tohoto příjmu započítává se také příjem pocházející z trafiky.

Podle § 4, odst. 1 zák. č. 142/1920 Sb. ve znění zák. č. 39/1922 Sb. přísluší válečnému poškozenci, jemuž byla propůjčena trafika, nárok na důchod tenkrát a potud, když a pokud příjem z tohoto podniku nepřevyšuje o 100% požitky, jež by mu jinak podle tohoto zákona příslušely. Ze slov »tenkrát a potud, když a pokud« plyne, že ustanovení to přichází v úvahu jedině pro onu dobu, ve které válečný poškozenec má, resp. měl příjem z podniku v § 4, odst. 1 řečeného zákona označeného. V tom smyslu ustanovuje také vlád. nařízení č. 363/1922 Sb. v odst. 3 k § 4 zákona, že změna, vyplývající z propůjčení nebo z odnětí podniku v ustanovení tom označeného, provede se podle možnosti od prvního dne měsíce následujícího propůjčení nebo odnětí podniku. Výraz »podle možnosti« znamená, že změna ta provede se ihned, jakmile jsou dány všechny předpoklady pro toto opatření. Vzdal-li se stěžovatel provozování trafiky, nevztahovala se na něho od prvního dne měsíce, následujícího po odnětí tabáční trafiky, ustanovení § 4, odst. 1 cit. zákona. Od tohoto dne platí pro stěžovatele všeobecné předpisy, stanovící podmínky nároku na důchod, tedy i ustanovení § 2 zákona.

Podle § 2 ve spojení s vl. nařízením č. 363/1922 Sb. má poškozenec nárok na důchod, jestliže příjem jeho, dosažený v kalendářním roce předcházejícím roku, pro který o nároku na důchod má býti rozhodnuto, nepřekročil-li Kč 5000—, resp. hranici zvýšenou podle § 3 cit. zákona o 10% na každou osobu, žijící s poškozenecem ve společné domácnosti, k jejíž výživě je poškozenec podle

zákona povinen přispívati a skutečně přispívá. Rozhodný pak je, jak nejvyšší správní soud konstantně judikuje (srovnej na př. nálezh. Boh. A 11958/35), a jak také je stanoveno vl. nařízením č. 363/1922 Sb. k § 2 cit. zákona, příjem, tvořící základ pro ukládání daně z příjmu (důchodové), a to příjem dosažený v kalendářním roce předcházejícím roku, v němž se jedná o přiznání nebo zastavení důchodu.

Nález ze dne 5. ledna 1938 č. 3646/35-5.

1. »Místnostmi věnovanými provozování živnosti hostinské a výčepnické« ve smyslu § 1, odst. 1 pravidel o vybírání obecní dávky ze hry v karty, v domino, na kulečnicku a v kuželky (dodatek II. vl. nař. č. 15/1928 Sb.) nejsou místnostmi, v nichž se provozuje sanatorium na základě koncese podle říšského zdravotního zákona č. 68/1870 ř. z.

2. »Jinakou místností, pro jmenované hry nebo některou z nich za úplaty propůjčenou« ve smyslu § 1, odst. 1, in fine pravidel o dávce ze hry v karty atd., shodných se vzorcovými pravidly (příloha vl. nař. č. 15/1928 Sb.), rozuměti jest jen takovou místností, která zvláštním ujednáním mezi majitelem místnosti a tím, kdo v ní chce hru provozovati, byla za úplaty dána k dispozici právě za tím účelem, aby se v ní provozovaly jmenované hry nebo některá z nich. Takovou místností není bez dalšího ještě společenská místnost v sanatoriu, i když se v ní mohou hráti karty.

Na sporu byla otázka, zda je dána povinnost platiti obecní dávku ze hry v karty a jiné hry, hrané v místnostech sanatoria, jehož provoz se děje na základě říšského sanitního zák. čís. 68/1870 ř. z.

Ustanovení § 1 dáv. prav., kterým se ukládá povinnost platiti veřejnou dávku, musí vzhledem k ustanovení § 111, odst. 1 ústavní listiny, podle něhož může býti veřejná dávka uložena jen na základě zákona, býti vykládáno restriktivně, a povinnost platiti dávku musí býti omezena jen na ony případy, pro které byla právní normou způsobem jasným a nepochybným vyslovena.

Mluví-li dovolané ustanovení § 1, odst. 1 dáv. prav. o místnostech »věnovaných provozování živnosti hostinské a výčepnické«, možno pod tímto výrazem rozuměti toliko místnosti, ve kterých se provozuje živnost hostinská a výčepnická v technickém smyslu, t. j. ve smyslu § 16 živn. řádu, a nelze proto cit. ustanovení vzhledem ke shora uvedenému restriktivnímu výkladu dávkových pravidel rozšiřovati i na místnosti, v nichž se provozuje činnost po stránce právní kvalifikovaná jinak, třebaš by tato činnost obsahově snad se kryla s provozem živnosti hostinské a výčepnické. Ježto pak provoz sanatoria se děje na základě koncese podle říšského zdravotního zákona č. 68/1870 ř. z. a nikoli podle § 16 živn. ř., nemá povinnost platiti dávku ze hry v místnostech sanatoria podle § 1, odst. 1 dáv. prav. opory v dovolaném ustanovení dáv. pravidel.